Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, Ἐναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Φεβρουαρίου 1899 Ἔτος 24ον. — Ἀριθ. 6

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 37)

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν οἱ ἐπιβάται τῆς Εὐσταθείας παρηκολούθησαν τὴν Λιλὴν φεύγουσαν, καὶ μόνον ὅταν δὲν διεκρίνετο πλέον, ἀνέλαβον τὰς θέσεις των καὶ ἀντήλλαξαν τὰς ἐντυπώσεις των. Τότε παρετηρήθη, ὅτι ὁ ἀξιότιμος κύριος Βρανδεβένης παρουσίαζε συμπτώματα μεγάλης καὶ ἐξαιρετικῆς συγκινήσεως. Ἐρυθρότερος τοῦ συνήθους, ὑπελλίνετο, ἐμειδία, ἐχαιρέτα μὲ τὸν πῖλον, μὲ τὴν κεφαλήν, μὲ τὴν χεῖρα, μανιωδῶς.

— Τί ἔπαθεν αὐτὸς ὁ ἀστεῖος; ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρῖκος Μασσαί, ἀπορῶν διὰ τὰς τόσας ἐκδηλώσεις.

— Δὲν ἔπαυσε οὔτε στιγμὴν αὐτὴ ἡ γυμναστική, ὅσην ὥραν εἴχαμεν ἐμπρός μας τὴν Λιλήν! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ προτέρημα νὰ τὰ βλέπῃ ὅλα.

— Μὰ τί τρέχει; μήπως ἐτρελλάθη ὁ κακόμοιρος; ἠρώτησεν ὁ κ. Μασσαί.

Ἅμα ἀντελήφθη ὅτι τὸν ἐκύτταζαν, ὁ κ. Βρανδεβένης ἐδιπλασίασε τὰ μειδιάματα καὶ τὰ νεύματα. Ἡ συνήθως κατηφὴς μορφή του προσέλαβεν ἔκφρασιν φαιδρὰν καὶ χαρωπήν, αἱ δὲ χονδραὶ παρειαί του, χρώματος φράουλας, ἐπαρουσίαζον τὰς χαρακτηριστικὰς πτυχὰς τῆς εὐαρεσκείας.

— Φαίνεσθε πολὺ εὐχαριστημένος, κύριε Βρανδεβένη! εἶπεν ὁ πλοίαρχος μειδιῶν πονηρῶς. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εἴδαμεν θέαμα ἔξοχον. Ἔ, πῶς σᾶς ἐφάνη ἡ Λιλή;

— Θαυμασία!.. Καὶ νὰ σας πῶ, πολλὲς φορὲς ἐσυλλογίσθηκα νὰ εἶχα κ' ἐγὼ μίαν τέτοιαν θαλαμηγὸν καὶ νὰ την κυβερνῶ μόνος μου.

— Μπᾶ! ἔκαμεν ἀκουσίως ὁ κ. Μασσαί, ἐνθυμηθεὶς τὴν κωμικὴν ἔκφρασιν τοῦ τρόμου, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε τὸ πρόσωπον τοῦ Μασσαλιώτου, μόλις ἡ θάλασσα ἐδείκνυε διαθέσεις κάπως τρικυμιώδεις.

— Σᾶς φαίνεται παράξενο; εἶπεν ὁ κ. Βρανδεβένης. Ἅμα ἔχῃ κανεὶς τὰ μέσα, διατί, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴν κάμῃ καὶ αὐτὴν τὴν πολυτέλειαν;

— Ἔχετε δίκηο, ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ κ. Μασσαί. Ὥστε λοιπὸν τὴν εἰκόνα τῆς μελλούσης θαλαμηγοῦ σας ἐχαιρετούσατε πρὸ ὀλίγου μὲ τόσην ζωηρότητα;

— Ὄχι, κύριε! ἀπεκρίθη ὁ κ. Βρανδεβένης ἀξιοπρεπῶς καὶ μὲ μεγάλην σοβαρότητα. Ἐχαιρετοῦσα... γνωρίμους!

— Ἀ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Ὥστε γνωρίζετε τὸν λόρδον Φαϊρφήλδ;

— Μάλιστα, κύριε! καθὼς καὶ τὴν μητέρα του, τὴν χήραν λαίδην Φαϊρφήλδ, καθὼς καὶ τὴν ἀδελφήν του, τὴν λαίδην Θεοδώραν, τὴν νέαν ἐκείνην κυρίαν, ποῦ θὰ εἴδατε βέβαια μὲ τὰ ἄσπρα καὶ μὲ μίαν μεγάλην ὀμβρέλλαν κόκκινην... Αἱ δεσποινίδες ποῦ ἐστέκοντο πλησίον τοῦ λόρδου Φαϊρφήλδ, εἶνε ἐξαδέλφες του γερμανίδες, δίδυμες, ἡ μία Ἀμαμπελ καὶ ἡ μία Μίλλισεντ Μώδραυ. Ἐκεῖνος ὁ κοντὸς καὶ παχὺς κύριος μὲ τὸ ἄνθος ἐστὴν κομβότρυπα, ἦτον ὁ κ. Ἀλγερνων Χίτζινς, γαμβρὸς τοῦ λόρδου Φαϊρφήλδ. Εἶνε δύο χρόνια τώρα ποῦ ἐνυμφεύθη τὴν λαίδην Θεοδώραν. Ὅλοι ἐνόμιζαν πῶς αὐτὴ θὰ πάρῃ τοὐλάχιστον κανένα δοῦκα ἢ κανένα μαρκήσιον. Καὶ ὅμως ἐπροτίμησεν ἕνα ἁπλοῦν ζυθοποιόν, μάλιστα, κύριοι, ἕνα βιομήχανον, ἕνα ἔμπορον σὰν ἐμένα!

— Βλέπω ὅτι ξεύρετε ὅλα τὰ φορῶντα τὴν οἰκογένειαν Φαϊρφήλδ, μὲ τὸ νί καὶ μὲ τὸ σίγμα εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Πῶς ὄχι, ἀφ οὗ ἔξη ὁλόκληρα χρόνια ἔζησα μαζί τους; Ἐγνώρισα καὶ τὸν λόρδον τὸν μακαρίτην, ἕνα εὐμορφάνθρωπον, γερὸν σὰν καὶ μένα, ὄχι σὰν τὸ γυιό του τὸν ἀσχημομούρη...

— Ἐπὶ τέλους, τί ἐγυρεύατε σεῖς μὲ τόσον ὑψηλῆς τάξεως ἀνθρώπους; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος μὲ τὴν ναυτικήν του ἐλευθεροστομίαν.

— Ὑπηρέτησα τὴν οἰκογένειαν Φαϊρφήλδ ἔξη χρόνια ὡς μάγειρος! ἀ-

« Ἤρχισεν ἡ ἐπίκινδυνος ἐπιβίβασις » (Σελ. 47 στήλ. α.)

πήντησεν ὑπερηφάνως ὁ κ. Βρανδεβένης. Μάλιστα, κυρίαι καὶ κύριοι, ἔξη ὁλόκληρα χρόνια ὡς μάγειρος!... Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ζῇ ὁ μακαρίτης ὁ λόρδος, ποῦ ἀγαποῦσε τόσῳ πολὺ τὰ καλὰ φαγητά, διὰ νὰ τὸν ρωτήσετε τί ἄξιζα. Πόσες φορὲς μοῦ εἶπε: «Ἄ, φίλε Βρανδεβένη, εἶσαι καλλιτέχνης!» Καὶ ἡ γρηᾶ λαίδη, μ' ὅλη της τὴν παραξενιά, τί ἐκτίμησι καὶ τί ὑπόλψι μοῦ εἶχε! Ἡμοῦν τὸ δεξὶ της χέρι, καὶ μιὰ φορὰ θυμοῦμαι, ποῦ ἐφιλοξένησεν ἕνα βασιλικὸν πρίγκηπα, μόνον ποῦ δὲν ἔπεσε 'στὰ πόδια μου, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ τραπέζι ὅπως πρέπει... Ἀλλὰ τοὺς ἔκαμα ἕνα τραπέζι... μὰ ἕνα τραπέζι, πραγματικῶς βασιλικό! Ἄ ὅσῳ γι' αὐτὸ καυχῶμαι... Καὶ τώρα ἡ λαίδη Φαϊρφήλδ κάμνει πῶς δὲν μὲ γνωρίζει... Τὴν εἴδατε; Οὔτε ἐκουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της, οὔτε μ' ἐχαιρέτισε, οὔτε ἔκαμε κἂν πῶς μὲ εἶδε... Ἄχ, τέτοιος εἶνε ὁ κόσμος!

—Ἠμπορεῖ νὰ μή σας ἐγνώρισε, κύριε Βρανδεβένη! παρετήρησεν ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν ἔντιμον εἰλικρίνειαν τοῦ πρώην μαγείρου.

— Αὐτή; μ' ἐγνώρισε καὶ με παραγνώρισε μάλιστα. Ἀλλὰ ἐγὼ τοὺς ξέρω καλὰ τοὺς Ἄγγλους. Ἔξη χρόνια τοὺς ἐσπούδαζα ἀπὸ τὸ μαγερειό μου. Ὅσῳ σ' ἔχουν ἀνάγκη, σὲ κολακεύουν. Ἄμα δὲν σ' ἔχουν ἀνάγκη, κάμνουν πῶς δὲν σε γνωρίζουν!

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οἱ ἐπιβάται τῆς Εὐσταθείας ἤρχισαν νὰ συμπαθοῦν καὶ νὰ ἐκτιμοῦν περισσότερον τὸν κ. Βρανδεβένην. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔκαμε τόσῳ γελοίαν ἐντύπωσιν κατὰ τὴν παράστασιν, ἀπεκαλύπτετο τώρα ὁποῖος ἦτο, καὶ τὰ μικρά του ἐλαττώματα ἐχάνοντο πρὸ τῶν μεγάλων του προτερημάτων. Εἶχεν ἀρχίσῃ ἀπὸ τὰ ταπεινά, καὶ δὲν ἐντρέπετο νὰ το ὁμολογῇ· ἀπεναντίας ἐφαίνετο ὑπερήφανος διὰ τοῦτο. Ἡ θέσις, ἡ περιουσία, τὴν ὁποίαν εἶχε σήμερον, ἦτο ἔργον τῶν χειρῶν του ἀποκλειστικῶς. Εἰς τὴν ἐργασίαν του, εἰς τὴν θέλησίν του, εἰς τὴν ἐπιμονήν του, ὤφειλε τὰ πάντα. Ἤρχισε μάγειρος καὶ ἐτελείωσε μεγαλέμπορος. Δὲν ἦτο μικρὸν τοῦτο· δι' ἄνθρωπον τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ κ. Βρανδεβένη!

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν εἴχαμεν παραγνωρίσῃ, παρετήρησεν ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος, προκειμένου λόγου περὶ τοῦ μεγαλεμπόρου. Ἀλλὰ τώρα βλέπω, ὅτι ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους. Φανταστῆτε ἔξαφνα ἂν ναυαγήσωμεν εἰς καμμίαν ἐρημόνησον, ὅπως ὁ Ροβινσών, καὶ ἐγκαταλειφθῶμεν εἰς τὰς ἰδίας μας δυνάμεις... Νομίζετε ὅτι κ. Βρανδεβένης δὲν θὰ ἀναδειχθῇ τότε σπουδαιότατος παράγων καὶ πολυτιμότατος βοηθός;

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί. Μὲ τὴν στοιχειώδη φρόνησιν ποῦ ἔχει, μὲ τοὺς ἡρακλείους του βραχίονας, καὶ μὲ τὴν τέχνην ποῦ θά μας ἐμαγείρευεν ὅ,τι θὰ εὑρίσκαμεν εἰς τὴν ἐρημόνησον, ὁ κ. Βραδενβένης θὰ νεκηρύσσετο βασιλεὺς τῶν ναυαγῶν. Ἀλλὰ εὔχομαι νὰ μή το ἰδοῦμεν ποτέ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ.—ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΥΣΤΑΘΕΙΑΣ». — ΕΠΙΒΑΤΑΙ ΤΙΝΕΣ ΣΩΖΟΝΤΑΙ ΕΠΙ ΛΕΜΒΟΥ. — ΟΙ ΔΕ ΑΛΛΟΙ;

Τὴν ἑπαύριον, ὁ πλοίαρχος Φρανκὲρ ἐκύτταζε μὲ τὸ ναυτικόν του τηλεσκόπιον τόσον ἐπιμόνως τὸν ὁρίζοντα, ὥστε ὁ κύριος Μασσαὶ τὸν ἐπλησίασε καί τον ἠρώτησε τί συμβαίνει.

— Ὁμίχλη! πολὺ σπάνιον πρᾶγμα δι' αὐτὰ τὰ μέρη! ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ. Εἶνε ἀκόμη πολὺ μακρυά· ἀλλὰ ἔρχεται ἐπάνω μας μὲ φοβερὰν ταχύτητα.

Τῷ ὄντι, ἡ ὁμίχλη, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς μόλις διεκρίνετο εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ἐπλησίαζεν ὁλονὲν τὴν Εὐστάθειαν, ἀνυψοῦτο καὶ προσελάμβανε βαθμηδὸν μορφὴν βουνοῦ χιονοσκεποῦς, φράττοντος ὅλον τὸ νοτιοανατολικὸν μέρος. Μετ' ὀλίγον κατεκάλυψε τὸν οὐρανόν, τὸν περιεκλείσε, καὶ φθάσασα μέχρι τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου, τὸ περιέφραξεν ὡσεὶ διὰ τείχους κυκλικοῦ. Ἀμέσως τὰ πάντα ἐξηφανίσθησαν, συνεσκοτίσθησαν. Νὺξ θυελλώδης δὲν θὰ ἦτο πλέον σκοτεινή. Ἦτο μόλις ἡ ἕκτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν. Ἀνήφθησαν ὅλα τὰ φῶτα, ἀλλὰ πάλιν τὸ σκότος δὲν ἐνεκήθη ποσῶς.

Ὅταν ἡ ἀληθινὴ νὺξ ἐπῆλθεν, ἡ ὁμίχλη δὲν ἐσκεδάσθη. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐλήφθησαν ὅλα τὰ μέτρα, τὰ συνήθη εἰς παρομοίας περιστάσεις. Οἱ σκοποὶ ἐδιπλασιάσθησαν, ὁ κώδων ἀντήχει ἀπὸ τὴν πρώραν ἀκαταπαύστως. Οἱ ἐπιβάται κατελήφθησαν ὑπὸ ἀνίας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοῦ, τοῦ ἀδιαπεράστου ἐκείνου σκότους, καὶ ἕκαστος ἀπεσύρθη εἰς τὸν θαλαμίσκον του, διὰ νὰ εὕρῃ καταφύγιον εἰς τὸν ὕπνον.

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ νύξ, ἡ ὁμίχλη ἐγίνετο πυκνοτέρα. Οὔτε ἓν ἄστρον δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸν οὐρανόν· κανὲν φῶς δὲν ἐξέπεμπεν ἀκτῖνας, καὶ τὰ ἰσχυρότερα εἰς τριῶν βημάτων ἀπόστασιν, ἦσαν ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχον. Ὁ πλοίαρχος παρετήρησεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ οὔτε τὴν χεῖρά του εἰς ἀπόστασιν ἓξ ἑκατοστομέτρων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· καὶ κατῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον του διὰ νὰ σημειώσῃ εἰς τὸ Ἡμερολόγιόν του τὸ σπάνιον τοῦτο φαινόμενον.

Ἔξαφνα,—περὶ τὴν δευτέραν πρωϊνὴν ὥραν,—ὅλοι ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀφυπνίσθησαν ἔντρομοι ἀπὸ ἕνα φοβερὸν κρότον καὶ ἰσχυρότατον κλονισμόν... Διὰ κινήματος ἐνστίκτου, ἐξεπήδησαν ἀπὸ τὰς κλίνας των, ὅπως ἦσαν γυμνοί, ἥρπασαν ψηλαφῶντες ὀλίγα ἐνδύματα,—ὅσα εὗρον πρόχειρα,—καὶ ἐξώρμησαν ἀπὸ τοὺς θαλαμίσκους των, ὠχροὶ καὶ κατατρομαγμένοι.

Μακρόθεν, ἀπὸ τὴν πρώραν, ὅπου ἔμενον οἱ ἐπιβάται τῆς τρίτης θέσεως, ἀντήχουν κραυγαὶ σπαρακτικαί, ἀπεγνωσμέναι... Ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ πλοίου, ἐξεχύθη, ὡς ποταμὸς ἐκχειλίσας, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος... Τὸ φάσμα κάποιας καταστροφῆς ἐπαρουσιάσθη εἰς ὅλων τὰ πνεύματα. Ἀλλὰ ποίου εἴδους ἦτο ἡ καταστροφή; Οὐδεὶς ἐγνώριζε, καὶ ὅλοι ἠρώτων ἀγωνιωδῶς.

Ἡ ὁμίχλη καθέστα τὴν θέσιν των τρομερωτέραν. Ἔκραζον ὁ εἷς τὸν ἄλλον, διηγκωνίζοντο, προσέκοπτον χωρὶς νὰ βλέπωνται, ἠρώτων δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ χωρὶς νὰ λαμβάνουν ἀπάντησιν... Ἡ φωνὴ τοῦ πλοιάρχου ἀντήχει δυνατὴ καὶ αὐστηρά. Τόση ἦτο ἡ σύγχυσις, ὥστε κανεὶς δὲν ἐνόει ἀκριβῶς τί συμβαίνει. Τὸ βέβαιον ἦτο, ὅτι ἡ Εὐστάθεια εἶχε σταματήσῃ· αἱ ἕλικές της ἐφαίνοντο πλήττουσαι τὸ κενόν, καὶ τὸ κατάστρωμά της παρουσίαζε μίαν κλίσιν παράδοξον καὶ πολὺ ἀνησυχαστικήν.

— Κοραλία!.. Ἐρρίκε!.. Γεράρδε!.. Ἀλέξανδρε!.. ἐπανελάμβανεν ἡ κυρία Μασσαὶ ἀγωνιωδῶς. Νὰ μὴ χωρισθοῦμε, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Κοραλία, ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ εἶμαι, μητέρα, κοντά σου... ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι;.. ποῦ εἶνε ὁ μπαμπᾶς;.. ποῦ εἶνε τὰ παιδιά;..

— Φώναξέ τους... Ἄς τους φωνάξουμε καὶ ἡ δυό... Μαργαρόνα, ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ, κυρία... Ὦ, συμφορά μας!.. Ἔ, ... κύριε!.. κύριε!... Γεράρδε!.. Ἐρρίκε!...—

Παρόμοιαι φωναὶ ἄπειροι διεσταυροῦντο πέριξ τῶν δυστυχῶν γυναικῶν, καὶ ὅπως αἱ ἰδικαί των, ἔμενον ἄνευ ἀπαντήσεως. Στεναγμοί, λυγμοί, θρῆνοι παιδίων, ἀντήχουν πανταχόθεν. Ταχεῖς καὶ πολυάσχολοι οἱ ναῦται ἔτρεχον, ἀδιαφοροῦντες πρὸς τὰς παρακλήσεις, τὰς ὁποίας ἤκουον εἰς κάθε των βῆμα.

Ἔξαφνα ἔγινεν ἔκρηξις φοβερά. Ὁ λέβης τῆς ἀτμομηχανῆς ἀνετιτάχθη μὲ κρότον ἀπερίγραπτον. Σίφων ὕδατος, ἀφροῦ καὶ σπινθήρων, ἀνυψώθη μέχρι τῶν νεφῶν καὶ πάλιν κατέπεσε σπείρων τὸ κατάστρωμα μὲ συντρίμματα ξύλου, σιδήρου χαλκοῦ καὶ — φρίκη!—μὲ ἀνθρώπινα μέλη, τὰ ὁποῖα ἐκυλίσθησαν αἱμάσσοντα μέχρι τῶν ποδῶν τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὁποῖοι συνωθοῦντο ἔντρομοι ὡς πρόβατα παρὰ τὴν πρύμνην...

Συνεπείᾳ τῆς ἐκρήξεως τοῦ λέβητος, μέρος τοῦ καταστρώματος ἀνετινάχθη εἰς

τὸν ἀέρα. Τὸ πανδαιμόνιον τοῦ θορύβου διεδέχθη πρὸς στιγμὴν σιγὴ τρόμου ὑπερτάτου. Πολλαὶ γυναῖκες ἐλιποθύμησαν· ἄλλαι οὐρλίαζον ὡς ζῶα μαινόμενα. Καὶ ἔξαφνα, οἱ ἐπιζήσαντες ἠσθάνθησαν ὡς νάπεσπάσθη κάποιον σῶμα ξένον ἀπὸ τὸ πλευρὸν τοῦ πλοίου. Ψίθυρος ἀγωνίας διέδραμε τὸ πλῆθος. Κατόπιν ἔγινε σιωπή. Καὶ μία φωνὴ βραχνή, ὀργίλη, ἠκούσθη λέγουσα:

—Συνεκρούσθημεν μὲ ἄλλο πλοῖον... Καὶ οἱ ἄνανδροι μᾶς ἐγκαταλείπουν!...

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐπεβεβαιώθη ἀμέσως. Ἀπὸ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τοῦ πλοίου, ἠκούσθη ὁ κρότος ἀτμομηχανῆς ὀπισθοδρομούσης καὶ ἀπομακρυνομένης... Κραυγὴ ἀγανακτήσεως ἀντήχησε τότε ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τῆς Εὐσταθείας. Ὡς κῦμα μανιῶδες, τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν ὥρμησε πρὸς τὸ δεξιὸν πλευρόν, κράζον, ἐξορκίζον, καθικετεῦον, καταρώμενον τὸ κακοῦργον πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἀπεμακρύνετο ἀόρατον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης... Πρὸς ἐπίμετρον τῆς φρίκης, ἄλλη φωνὴ φοβερωτέρα ἀνέκραξε:

— Βυθιζόμεθα!...

Καὶ ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ πλοιάρχου, ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς γεφύρας ἀντήχουσα, διέταξεν ἀμέσως:

— Ὅλαι αἱ λέμβοι εἰς τὴν θάλασσαν! Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ θὰ ἐπιβιβασθοῦν πρῶτα... Θὰ φονευθῇ οἱοσδήποτε τολμήσῃ νὰ περάσῃ πρὶν ἔλθῃ ἡ σειρά του!

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν θρήνων καὶ τῶν κραυγῶν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συνωστισμοῦ τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφέροντο ὅλοι πρὸς τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν τοῦ πλοίου, ἤρχισεν ἡ ἐπίπονος ἐπιβίβασις. Φανοί τινες, ἀναφθέντες ἐν βίᾳ, ἐφώτιζον δι' ἀπαισίας ἐρυθρᾶς λάμψεως τὸ ἐκ τοῦ τρόμου ἀλλοφρονοῦν ἐκεῖνο πλῆθος. Ὅλοι ἐζήτουν νὰ κατέλθουν συγχρόνως. Μὲ ἀπερίγραπτον δυσκολίαν κατώρθωσαν νὰ μεταφέρουν πρῶτα τὰ γυναικόπαιδα εἰς τὰς λέμβους, αἱ ὁποῖαι εἶχον ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῇ πρώτῃ διαταγῇ τοῦ πλοιάρχου... Διαρκούσης τῆς μεταφορᾶς, ἰσχυραὶ χεῖρες ἀνήρπασαν τὴν κυρίαν Μασσαί, διὰ νὰ την τοποθετήσουν εἰς μίαν λέμβον, ὅπου μία μόνον θέσις ὑπῆρχεν ἀκόμη. Τὸ ἀντιλαμβάνεται ἐκείνη καὶ ἀφίνει φωνὴν σπαρακτικήν:

— Κοραλία!... κόρη μου!... Μή μας χωρίσετε! ἱκετεύει ἡ δυστυχὴς μήτηρ... βοήθεια!.. τὸ παιδί μου!..

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

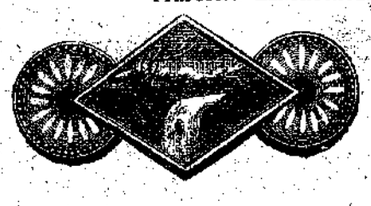

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΩΣΤΗΝ

ΙΠΟΜΕΝ ὅτι θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν περίπατόν μας ἀπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ Γραφείου τῆς Διαπλάσεως... Περίπατος ὀφθαλμῶν, ὀλιγώτερον βέβαια κουραστικός· περίπατος ἀφ' ὑψηλοῦ, μὲ ἀνοικτὸν ὁρίζοντα καὶ ἀναπεπταμένην θέαν· πανόραμα βουνῶν, λόφων, πύργων, ἀετωμάτων, δωμάτων, καπνοδοχῶν, στεγῶν,—παντοειδῶν κορυφῶν καὶ ἄκρων, συμπεπλεγμένων εἰς χίλια χρώματα καὶ σχήματα, κάτωθεν τοῦ κυανοῦ θόλου τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ ἰδοὺ ἐνώπιόν μας, εἰς τὸ βάθος, ὁ Ὑμηττός, ράχις μακρά, φωτιζομένη ὑπὸ τῆς δύσεως καὶ ἀποκτῶσα τὸ ζωηρότερον, τὸ γλυκύτερον ἰῶδες χρῶμα, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ θαυμάσῃ εἰς βουνόν. Ἰδοὺ καὶ ὁ Λυκαβηττός, ὁ μεγάλος ὑποκίτρινος αὐτὸς κῶνος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου λευκάζει ἓν ἐκκλησίδιον. Δεξιᾷ μας ἡ Ἀκρόπολις, ὅπως τὴν εἴδαμεν κάτω, ἀπὸ τὸν δρόμον· καὶ ἀριστερᾷ μας ἡ Πάρνης, ἀερώδης, φράττουσα μακρὰν τὸν ὁρίζοντα, ὡς ὁμίχλη.

Ἄς στρέψωμεν τώρα τὸ βλέμμα ἐκ τῶν ἀπωτάτων εἰς τὰ πλησιέστατα. Ἰδοὺ ἀπέναντί μας ἀκριβῶς, μὲ τὴν κυρίαν πρόσοψιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ὁ ναὸς τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης. Τί χαριτωμένον οἰκοδόμημα! Νομίζω, ὅτι ἀπὸ τὰς νεωτέρας ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν, αὐτὴ εἶνε ἡ κομψοτέρα. Εἶνε τετράγωνη, μὲ μαρμάρινα περιστύλια εἰς τὰς τρεῖς πλευράς, πλουσίως κεκοσμημένα διὰ γλυφῶν καὶ χρωμάτων, μὲ κανονικώτατον θόλον, ὑψούμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς σταυροειδοῦς στέγης· καὶ μὲ δύο μαρμαρίνους πύργους ἑκατέρωθεν, ὀκταγώνους καὶ θολωτούς, ὡραιοτάτους, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ οἰκοδόμημα ὀφείλει ἴσως ὅλην του τὴν χάριν. Τώρα ἐσχάτως ἐκτίσθη ὁ ἕτερος τῶν πύργων τούτων, καὶ συνεπληρώθη δι' αὐτοῦ τὸ ντίριον, καὶ ἀνεκαινίσθη, καὶ ἐχρωματίσθη, καὶ ἀνέλαμψε μὲ ὅλην του τὴν ὡραιότητα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μικρᾶς πλατείας, ἡ ὁποία τὸ περιβάλλει καὶ ἡ ὁποία τώρα μεταβάλλεται εἰς κῆπον. Πραγματικῶς ἡ ὁδὸς Αἰόλου εἰμπορεῖ νὰ καυχᾶται διὰ τὴν Χρυσοσπηλαιώτισσάν της καὶ νὰ την ἐπιδεικνύῃ ὡς τὸ καλλίτερόν της στόλισμα. Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω πρόχειρον τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιτέκτονος, διὰ νὰ σάς το ἀναφέρω μὲ τὰς τιμὰς ποῦ του ἀνήκουν. Δὲν ἔκτισε βέβαια κανένα Παρθενῶνα, ἀλλ' ἔκαμε κάτι τι, μικρὸν μέν, ἀλλὰ κομψὸν καὶ ὡραῖον. Καὶ ἂν τὸ ἔργον του δὲν ὁμοιάζῃ μὲ τὴν Ἰλιάδα, ὡς μικρὸν ποίημα ὅμως εἶνε πολὺ χαριτωμένον.

Παρακάτω βλέπω τοὺς πυργίσκους τῆς Ἁγίας Εἰρήνης μὲ τὰς πυραμοειδεῖς των κορυφάς. Καὶ ὁ ναὸς αὐτὸς εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Δὲν ἔχει βέβαια ἐξωτερικῶς τὴν κομψότητα τοῦ προηγουμένου, ἀλλ' εἶνε μεγαλήτερος, καὶ φημίζεται τόσον διὰ τὴν ἐσωτερικήν του διακόσμησιν, τὴν πλουσίαν καὶ καλαίσθητον, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀπαράμιλλον καὶ θαυμασίαν εὐπρέπειαν, μὲ τὴν ὁποίαν τελοῦνται ἐν αὐτῷ αἱ ἱεροτελεστίαι. Διὰ τοῦτο εἶνε καὶ ὁ πλέον συχναζόμενος ναὸς τῶν Ἀθηνῶν· καὶ ἀπὸ ὅλας σχεδὸν τὰς συνοικίας τῆς πρωτευούσης, ἐδῶ θὰ ἴδῃς συρρέοντας τοὺς πιστούς, προπάντων κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτάς. Καὶ ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἔχουν ἄδικον. Νομίζω, ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ λατρεία πρέπει νὰ συμβαδίζῃ μὲ τὴν ἐξωτερικήν· καὶ ὅτι ἕνας καλλίφωνος ἱερεύς, ἕνας τέλειος χορὸς ψαλτῶν, μία τάξις καὶ μελοπρέπεια εἰς τὴν ἀκολουθίαν, — ὅλα συντείνουν εἰς τὸ ναὸξάνουν τὴν εὐλάβειάν μας καὶ νανυψώνουν περισσότερον τὴν ψυχήν μας πρὸς τὸν Θεόν, καθ' ἣν ὥραν εὑρισκόμεθα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

... Ἡ ὁδὸς Αἰόλου προχωρεῖ ἀκόμη, διασταυρόνει τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ἀνοίγεται πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Δημοπρατηρίου, δεξιᾷ, — τὴν ὁποίαν θὰ ἐπισκεφθῶμεν καμμίαν ἡμέραν, διότι εἶνε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα,—καὶ ἀνηφοροῦσα, ἐκβάλλει εἰς τὴν Πλατεῖαν Κυρρήστου, ὅπου καὶ τελευτᾷ ἢ μᾶλλον ὅθεν ἀρχίζει (διότι ἐκεῖ θὰ εὕρῃ τις τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 οἰκίαν.) Τὸ κέντρον τῆς πλατείας ταύτης κατέχει ὁ ἀρχαῖος Ναὸς τοῦ Αἰόλου, βλέπων ἐμπρός του ὅλην τὴν ὁδόν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωσε καὶ τὸ ὄνομα. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, κοινῶς λεγόμενον Ἀέρηδες, ἐκτίσθη κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τινος φιλέλληνος Σύρου, τοῦ Ἀνδρονίκου Κυρρήστου ἢ Κυρρηστοῦ, ἢ Κυρρέστου, — θεέ μου! ποτὲ δὲν συμφωνοῦν μεταξύ των καὶ αὐτοὶ οἱ σοφοί! — εἶνε δὲ μαρμάρινον καὶ ὀκτάπλευρον. Ἀλλοτε βεβαίως δὲν ἦτο ὅπως φαίνεται σήμερον, συντετριμμένον καὶ χαλκόχρουν καὶ ἄμορφον, — ἐρείπιον καὶ τίποτε περισσότερον. Ἀλλὰ πῶς ἦτο καὶ εἰς τί ἐχρησίμευε, θὰ σάς τα εἴπω ἄλλοτε ἐν ἐκτάσει, ὅταν θὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν πλατεῖαν Κυρρήστου ἐκ τοῦ πλησίον, διότι σήμερον τὴν βλέπομεν ἀπὸ πολὺ μακράν, καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διακρίνωμεν, ὅσα θὰ μας διαφωτίσουν εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ ἐρειπίου.

Ἐτελειώσαμεν τὸ μεγάλον αὐτὸ τρίγωνον, τὸ ὁποῖον κατέχει οὕτως εἰπεῖν τὴν καρδίαν τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ τρίγωνον εἶνε ὀρθογώνιον. Τὴν ὀρθὴν του γωνίαν σχηματίζει ἡ διασταύρωσις τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Ἑρμοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν καὶ τὰς καθέτους πλευράς· ὡς ὑποτείνουσα δὲ χρησιμεύει ἡ ὁδὸς Σταδίου. Ἡ ἄλλη γωνία τοῦ τριγώνου εὑρίσκεται εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Σταδίου, ἡ δὲ τρίτη πρέπει νὰ ζητηθῇ εἰς τὸ μέρος, ὅπου τέμνονται φανταστικῶς αἱ προεκβολαὶ τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Σταδίου, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. — Ἀγαπᾶτε τὴν τριγωνομετρίαν ;

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 40.)

— Εἶδες τὴν ξύλινη γαλερία, ποῦ περικυκλόνει τὸν Ἀργοναύτην; νύκτα καὶ μέρα οἱ φρουροὶ περιπατοῦν ἐκεῖ ἐπάνω· μὲ τὰ τουφέκια γεμάτα. Μέσα 'στὸ καράβι, 'στὸ κατάστρωμα, φρουροῦν οἱ ναῦται, καὶ ἔξω πάλιν 'στὴν ξηρά, εἶνε ὁλόκληρη γραμμὴ ἀπὸ σκοπούς. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔντιμα ὑποκείμενα θὰ λάβουν τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ πυροβολήσουν ἀμέσως, ὁποιον δοκιμάσῃ νὰ φύγῃ κολυμβῶντας καὶ φυσικά, ὕστερ' ἀπὸ τόσες σφαῖρες, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι θὰ γλυτώσῃ εὔκολα... Πρόσεξε λοιπόν, παιδί μου, νὰ μὴ γελασθῆς ποτὲ καὶ κάμῃς πῶς πέφτεις 'στὴ θάλασσαν, γιατὶ ἀλλοίμονό σου!

Ἐπίσης σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃς ποτὲ νὰ πριονίσῃς τὰ κάγγελα τῶν θυρίδων, γιατὶ τὰ ἐπιθεωροῦν χίλιες φορὲς τὴν ἡμέρα.

Καὶ ὁ σκαπανεὺς ἐξήτασεν ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ μέσα τῆς δραπετεύσεως, τὰ τόσον πολυάριθμα· διότι, μὲ ὅλα τὰ ἐμπόδια, μὲ ὅλην τὴν αὐστηρὰν φρούρησιν, οἱ φυλακισμένοι ἐπεχείρουν συχνὰ δραπετεύσεις καὶ κατώρθωναν θαύματα ὑπομονῆς καὶ πανουργίας ἀπίστευτα.

Συχνότερα ἄνοιγαν μίαν τρύπαν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ πλοίου. Καὶ τὴν μέθοδον αὐτὴν παρεδέχθησαν τώρα ὡς καλλιτέραν οἱ δύο φίλοι· ἀλλὰ μολονότι ἐφαίνετο ἁπλουστάτη, εἶχε καὶ αὐτὴ τὰς δυσκολίας της, καὶ μεγάλας μάλιστα.

Ἐν πρώτοις, ἔπρεπε νὰ προσέξουν νὰ μὴ ἀνοίξουν τὴν τρύπαν των οὔτε πολὺ ὑψηλά, οὔτε πολὺ χαμηλὰ (δηλαδὴ κάτω ἀπὸ τὴν ὕφαλον γραμμήν.) Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, ἐκινδύνευον νὰ τοὺς ἰδοῦν ἀπὸ τὴν γαλερίαν· εἰς τὴν δευτέραν, ἠμποροῦσε νὰ βυθίσῃ ὁ Ἀργοναύτης. Ἔπειτα δὲν ἦτο εὔκολον πρᾶγμα νὰ τρυπηθῇ τὸ παχὺ τοίχωμα ἑνὸς πολεμικοῦ πλοίου, μὲ τὰ χάλκινα ἐπιστρώματα τὰ ὁποῖα τὸ περιέβαλλον, καὶ μάλιστα χωρὶς ἐργαλεῖα. Διότι ἡ γιγαντιαία αὐτὴ ἐργασία, θὰ ἐγίνετο μὲ σουγιάδες, μὲ μαχαίρια χαλασμένα καὶ μὲ παλιὰ καρφιά,—τὰ μόνα πράγματα ποῦ ἐπετρέπετο νὰ ἔχουν οἱ αἰχμάλωτοι.

Ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ κατώρθωναν νὰ νοίξουν τὴν τρύπαν, χωρὶς νὰ ἐννοηθοῦν ἀπὸ κανένα, πάλιν ἐκινδύνευαν νὰ πυροβοληθοῦν, πρὶν φθάσουν εἰς τὴν ξηράν, ὅπου καὶ ἄλλοι ἄγρυπνοι φρουροὶ τοὺς ἐπερίμεναν... Βλέπετε λοιπὸν πόσας δυσκολίας ἐπαρουσίαζε καὶ αὐτὴ ἡ ἁπλουστάτη μέθοδος. Μολοντοῦτο ὁ Βιλλαμπούας καὶ ὁ μικρός του φίλος ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν παραδεχθοῦν, ἐλλείψει καλλιτέρας.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὑπῆρχε καὶ μία καλλιτέρα μέθοδος, ἡ ὁποία οὔτε κινδύνους οὔτε δυσκολίας ἐπαρουσίαζε, καὶ ἀξίζει νὰ τὴν ἀναφέρωμεν, διότι τιμᾷ πραγματικῶς τὴν ἐφευρετικότητα τῶν γάλλων αἰχμαλώτων.

Ὀλίγον καιρὸν πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸν Ἀργοναύτην ὁ Ρογῆρος, κάποιος ἱσπανὸς ὑστρατιώτης ἔπεσε τυχαίως εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμέσως ἕνας ναύτης αἰχμάλωτος, ὑπείκων εἰς αἴσθημα φιλανθρωπίας,—τόσῳ μᾶλλον ἀξιέπαινον καθ' ὅσον ἐπρόκειτο νὰ σώσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς σκληροὺς αὐτοὺς δημίους τῶν Γάλλων,—ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπανέφερε τὸν στρατιώτην σῶον εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ διοικητὴς τοῦ Κάδιξ, εἴτε διότι πραγματικῶς συνεκινήθη ἀπὸ τὸ περιστατικόν, εἴτε διότι δὲν ἤθελε νὰ δειχθῇ ὀλιγώτερον γενναιόφρων ἀπὸ τοὺς Γάλλους, διέταξε νὰ συγχαροῦν τὸν αἰχμάλωτον διὰ τὴν πρᾶξίν του καὶ νὰ τῷ ἀποδώσουν τὴν ἐλευθερίαν,—δῶρον πολυτιμώτερον βέβαια ἀπὸ τὰ ρητορικὰ ἄνθη, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἔρρανεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ κατέργου.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ διοικητὴς τοῦ Κάδιξ ἐμάνθανε μετ' ἐκπλήξεώς του, ὅτι τρία ἢ τέσσαρα δυστυχήματα παρόμοια συνέβαινον τακτικὰ καθημέραν, καὶ φυσικὰ ἄλλαι τόσαι διασώσεις, ἐπιτελούμεναι ἡρωϊκῶς ὑπὸ τῶν αἰχμαλώτων τοῦ Ἀργοναύτου! Ἀλλὰ δὲν ἤργησε νὰ φανερωθῇ ἡ ἀλήθεια: Ἔπειθον ἕνα ἱσπανὸν στρατιώτην, ἀντὶ χρηματικῆς ἀμοιβῆς μᾶλλον ἢ ἧττον μικρᾶς, νὰ πέσῃ ἑκουσίως εἰς τὴν θάλασσαν· ὁ αἰχμάλωτος, ὁ ὁποῖος εἶχε πληρώσῃ, ἔπιπτε κατόπιν του καὶ τὸν ἔσωζεν· ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωνεν ἡ μικρὰ αὐτὴ κωμῳδία, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς ἐπανελάμβανε τὸ στερεότυπον λογίδριόν του καὶ ἐχάριζεν εἰς τὸν αἰχμάλωτον τὴν ἐλευθερίαν!..

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἔκτοτε ὁ διοικητὴς ἔπαυσε νὰ συγκινῆται ἀπὸ τοιούτους ἡρωϊσμούς, καὶ ἡ πανουργία αὐτὴ δὲν εἶχε πλέον πέρασιν. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἂν τυχὸν κανένας Ἱσπανὸς ἔπιπτεν εἰς τὴν θάλασσαν ἀληθινά, τὸν ἄφιναν πλέον εἰς τὴν τύχην του.

«Ἐκύτταξε, καὶ μ' ἔκπληξίν του ἀνεγνώρισε τὸν Ρενώ...» (Σελ. 49 στήλ. β')

Ὁ Βιλλαμπούας, λοιπὸν καὶ ὁ Ρογῆρος ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν των ὑπομονητικῶς, ἔχοντες ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἐργαλείου, ἓν μαχαίριον ἐλλεεινὸν καὶ ἐσκωριασμένον. Ὁ κόπος ἦτο πολύς, ἀλλ' ἡ γλυκεῖα ἐλπὶς τῆς ἐλευθερίας τοὺς ὥπλιζε μὲ θάρρος μέγα. Ἐπειδὴ οἱ Ἱσπανοὶ ἔκαμνον καθημέραν λεπτομερῆ ἐπιθεώρησιν εἰς ὅλον τὸ πλοῖον, ἠμποροῦσαν εὐκολώτατα νὰ ἀνακαλύπτουν παρομοίας ἀποπείρας δραπετεύσεως καὶ νὰ τας προλαμβάνουν. Διὰ τοῦτο οἱ ἥρωές μας εἶχον ἐκλέξῃ φρονιμώτατα μίαν σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ ὑποστρώματος, ὅπου ἦτο δύσκολον νὰ φανῇ ἡ ἀτελείωτη τρύπα, ποῦ ἔκαμναν. Καὶ ἄλλη δυσκολία ἐπαρουσιάσθη ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν. Ὅταν ἀνοίγῃ κανεὶς μίαν τρύπαν

εἰς τὸ ξύλον, ἀφαιρεῖ φυσικὰ τεμάχια καὶ τὰ κινδυνώδη αὐτὰ τεκμήρια ἐπρόκειτο τώρα νὰ κρύπτωνται ἀπὸ τὰ ὑποπτα μάτια τῶν δεσμοφυλάκων. Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἔλυσαν εὔκολα τὸ πρόβλημα τοῦτο. Ἐγέμιζαν τὰ θυλάκιά των μὲ τὰ ἐνοχοποιητικὰ ξυλάκια, καὶ ὅταν ἐκερπατοῦσαν εἰς τὸ κατάστρωμα, τὰ ἔρριπτον εἰς τὴν θάλασσαν μὲ τρόπον, τὴν ὥραν ποῦ δέν τους ἔβλεπε κανείς.

Μίαν ἡμέραν, ὁ Ρογῆρος, ἀντικαταστήσας τὸν σκαπανέα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐργασθῆ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, κατεγίνετο ὑπομονητικῶς νὰ τελειοποιήσῃ τὴν τρύπαν, ἡ ὁποία θὰ τους ἐχάριζε τὴν ποθητὴν ἐλευθερίαν, ὅταν ἤκουσε πλησίον του ἕνα ψίθυρον. Δύο ἄνθρωποι συνωμίλουν ἐκεῖ χαμηλοφώνως. Ἠκροάσθη χωρὶς νὰ θέλῃ, καὶ μ' ἔκπληξίν του ἤκουσε προφερόμενον τὸνομα Νοαρμών.

Τὸ πρᾶγμα τῷ ἐφάνη τόσῳ μᾶλλον παράδοξον, καθ' ὅσον οἱ σύντροφοί του τὸν εἶχον βαπτίσῃ «Φλαουτάκην» καὶ κανένας μέσα εἰς το πλοῖον δέν τον ὠνόμαζε διαφορετικά.

Αἱ περιπέτειαι, τὰς ὁποίας ὑπέστη εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος συνήθως μόνον χαρὰς δοκιμάζει, τὸν ἔκαμαν ὕποπτον καὶ προφυλακτικόν· διὰ τοῦτο ἐπλησίασεν ἕρπων τοὺς δύο ἐκείνους ξένους καὶ ἐκρύφθη ὅσον ἠμπόρεσε καλλίτερα ὀπίσω ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῶν ἀπυσκευῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνῆκον εἰς τοὺς αἰχμαλώτους. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἐκύτταξε καὶ μ' ἔκπληξίν του μεγάλην ἀνεγνώρισε τὸν Ρενὼ τὸν κατεργάρην, συνομιλοῦντα μ' ἓν ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε καθόλου. Ἦτο ὁ κ. Μπρόουν, ὁ ἄγγλος δικηγόρος, ὁ συνένοχος τοῦ Ρενώ.

Τότε ὁ Ρογῆρος ἐκρύφθη ἀκόμη περισσότερον, καὶ συγκρατῶν τὴν ἀναπνοήν του, ἤκουσε τὸν ἑξῆς διάλογον:

— Λέγετε λοιπόν, κύριε Μπρόουν, ὅτι ὁ Ρογῆρος εὑρίσκεται ἐδῶ;

— Εἶνε περιττὸν νὰ προφέρῃς τὸνομά του τόσον δυνατά! ἀπήντησεν ὁ Ἄγγλος δυσαρεστημένος. Ναί, εἶμαι βέβαιος ὅτι εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ Ἀργοναύτου. Εἶδα τὸνομά του εἰς τὸν κατάλογον τῶν αἰχμαλώτων, ποὺ μου ἔδειξε πρὸ ὀλίγου ὁ διοικητής.

— Τότε λοιπὸν τὸν ἔχομεν εἰς τὰ χέρια μας, καί...

— Σιγά, σιγά, παρακαλῶ. Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν μὲ φρόνησιν. Ἂς ἀναμείνωμεν τὴν κατάλληλον περίστασιν· θὰ παρουσιασθῇ χωρὶς ἄλλο, καὶ ἂν δὲν παρουσιασθῇ, τότε τὴν προκαλοῦμεν.

— Ἔχετε δίκαιον· ὁπωσδήποτε δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρόν...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'.

Λοιπόν, καθὼς σὰς εἶπα, οἱ δύο μικροὶ φίλοι ἀπεφάσισαν νὰ πάγουν 'στὸ Μεγάλο Πανηγύρι.

Ναί, ἀλλὰ χωρὶς χρήματα; Στὰ Πανηγύρια, καὶ μάλιστα 'στὰ μεγάαααλα, δὲν πηγαίνουν οἱ ἄνθρωποι χωρὶς χρήματα.

— Ἔχω ἐγὼ εἰς τὸν κουμπαρᾶ μου! εἶπεν ὁ Φασουλάκης πρὸς τὸν Μικέν.

— Ἀλήθεια; ἄ, μὰ τώρα εἴμεθα λαμπρά!

Καὶ πραγματικῶς, μέσα εἰς τὸν κουμπαρᾶν ἔχει ἕνα εἰκοσάρι, πού του ἐχάρισεν ὁ νουνός του 'στὴν ἑορτή του — 'στὴν ἑορτὴ τοῦ νουνοῦ δηλαδή, —ὅταν ὁ Φασουλάκης τοῦ ἀπήγγειλε ἕνα ποίημα, ποῦ δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ το μάθῃ ἀπέξω καλὰ καὶ ἐκόμπιασε δέκα φορές!

Ἔχει καὶ ἕνα μισόδραχμον, πού του ἐχάρισεν ἡ νουνά του, τὴν ἡμέραν πού της ἔδειξε τὴν καλλιγραφία του, διορθωμένην ἀπὸ τὸ δάσκαλο, καὶ γεμάτη μουτζοῦρες—ἀπὸ τὸ Φασουλάκη.

Ἔχει καὶ μιὰ δραχμὴ κατακαίνουργη, πού του ἐχάρισεν ἡ μαμμά του, τὴν ἡμέραν ποῦ ἐστάθη καὶ του ἔβγαλαν ἕνα δόντι πού του ἐκουνοῦσε πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, —ἀδιάφορον ἂν ὁ Φασουλάκης ἐξεφώνισε τόσῳ πολύ, καὶ ἂν τὸ δόντι ἦταν τόσῳ ξεκουνημένο, ποῦ ἔπεσε σχεδὸν μονάχο του.

Σωστὸν θησαυροφυλάκιον αὐτὸς ὁ κουμπαρᾶς!

— Πρέπει νὰ τον κουνήσῃς γιὰ νὰ βγοῦν τὰ λεπτά, λέγει ὁ Μικές, μὲ γουρλωμένα καὶ πονηρὰ μάτια.

— Ναί, πρέπει νὰ τον κουνήσω, λέγει καὶ ὁ Φασουλάκης.

Συλλογίζεται ὅμως ὅτι δὲν εἶνε εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ ξοδεύσῃ ἔτσι ὅλα του τὰ λεπτά. Δὲν εἶνε κρῖμα νὰ μὴν ἔχῃ πειὰ ἀσημένια νομίσματα; Καὶ ἡ μαμμά, ἄμα τὸ μάθῃ, τί θὰ 'πῇ;

Ἀλλὰ ὁ Μικὲς τὸν βεβαιόνει πάλιν ὅτι ἡ μαμμὰ δὲν θὰ μάθῃ τίποτε· καὶ του παρασταίνει τόσον ὡραῖα τὰ πράγματα, τοῦ δείχνει μὲ τὴν φαντασίαν τόσα ἀνθρωπάκια ζαχαρένια—ὁλόκληρη λιτανεία!—καὶ τόσα ξύλινα ἀλογάκια—ὁλόκληρο ἱπποδρόμιον!—ὥστε ὁ Φασουλάκης τὸ ἀποφασίζει.

Ἀποφασίζει νὰ ξοδεύσῃ τὰ λεπτά του εἰς τὸ Πανηγύρι!

Καὶ κουνᾷ τὸν κουμπαρᾶ του, τὸν κουνᾷ, τὸν κουνᾷ... καὶ τὰ νομίσματα πέφτουν ἕνα-ἕνα μέσα 'στὸ καπέλο τοῦ Μικέ.

Τί ἀπέγινε, θὰ το μάθετε ἀργότερα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΟΙΜΗΣΟΥ!

Ὁ ἥλιος, φῶς μου, πειά μᾶς ἔχει ἀφήσῃ,
Νύχτα βαθειά ὁλόγυρα 'στή φύσι
Εἶν' ἀπλωμένη·
Μέσ''στή φωλιά του μπῆκε τὸ πουλάκι,
Καὶ σένα τὸ ζεστό σου κρεββατάκι
Σὲ περιμένει.

Σταύρωσ' τὰ χέρια ἐμπρὸς τὴν Παναγία
Καὶ τὴ γλυκειά της ζήτησ' εὐλογία,
Γονατισμένο·
Κ' ἡ Δέσποινα, σὰν κάμῃς τὸν σταυρό σου,
Θὰ στείλ' ἓν' ἀγγελάκι 'στὸ πλευρό σου
Ἀσπροντυμένο,

Ποῦ θἄρθῃ μυστικά νὰ σε φιλήσῃ
Κι' ἀόρατο κοντά σου νὰ καθήσῃ,
Νὰ σε φυλάῃ,
Κ' ἐνῷ σὺ θὰ κοιμᾶσαι χωρὶς ἔννοια,
Αὐτὸ 'στὸν ὕπνο σου ὄνειρ' ἀσημένια,
Θὰ σοῦ σκορπάῃ.

Κοιμήσου! μὰ πρὶν κλείσῃς τὰ ματάκια,
Δῶσε δυὸ ζαχαρένια σου φιλάκια
Εἰς τὴ μαμμά σου:
Κι' αὐτὴ μ' ἀγάπη, σὰν καὶ τ' ἀγγελάκι,
Ἄγρυπνη στέκει, ἀθῷό μου πουλάκι,
Πάντα σιμά σου.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

Ο ΔΕΚΑΕΤΗΣ ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ

[ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 42.)

Τῇ ἐπαύριον, ὅλον τὸ τάγμα παρετάχθη ἐν κύκλῳ περὶ τοὺς διασωθέντας ἄνδρας τῆς διλοχίας· ὁ στρατηγὸς ἐκάλει κατὰ σειρὰν ὀνομαστὶ ἕκαστον τῶν τεσσαράκοντα γενναίων, τῶν κυριευσάντων τὴν πυροβολαρχίαν, καὶ ἀπένειμεν εἰς πάντας τὸν Σταυρὸν τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς· καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν ἐτελείωσεν ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς, φωνὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ζωγοῦ τῶν τεσσαράκοντα, καὶ αὗται αἱ λέξεις ἠκούσθησαν εἰς μοναδικὸν τόνον ἐκπλήξεως:

«Καὶ ἐγώ! ἐγώ! δὲν ἔχω λοιπὸν τίποτε;»

Ὁ στρατηγὸς Β... ὁ διανείμας τὰ παράσημα, στραφεὶς εἶδεν ὄρθιον πρὸ αὐτοῦ τὸν φίλον μας Ροκάναν, μὲ τὰς παρειὰς κατακορφόρους καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς σχεδὸν δακρυσμένους.

«Σύ, τοῦ λέγει, τί ζητεῖς;

— Ἀλλά, στρατηγέ μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀπὸ αὐτούς! εἶπεν ὁ Ροκάνας σχεδὸν θυμωμένος. Ἐγὼ μάλιστα ἤμουν αὐτὸς ποῦ ἐκτυποῦσε τὴν ἔφοδον πάντοτε ἐμπρός... ἐγὼ ἐμπῆκα πρῶτος εἰς τὸ πρόχωμα!

— Τί νὰ γίνῃ, μικρέ μου, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός· ἄλλως τε, προσέθηκε, σὺ εἶσαι ἀκόμη πολὺ παιδί, καὶ θὰ σου δώσουν τὸ παράσημον, μόνον σὰν βγάλῃ γένεια τὸ πηγοῦνί σου· ἔχε ὑπομονήν· ἴδοὺ ἡ συμβουλή μου.»

Εἰπὼν δὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ στρατηγὸς προσέφερεν ἓν εἰκοσάδραχμον εἰς τὸν ἀνδρεῖον Ροκάναν, ὁ ὁποῖος ὅμως, χωρὶς νὰ ἁπλώσῃ τὴν χεῖρά του, τὸ προσέβλεψε μὲ περιφρόνησιν. Ὅλοι οἱ πέριξ του ἄνδρες, σιωπηλοί, τὸν ἠτένιζον μετὰ θαυμασμοῦ, οὗτος δὲ ἵστατο ἀκίνητος πρὸ τοῦ στρατηγοῦ καὶ ἁδρὰ δάκρυα ἀνέβλυζαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐνῷ, συγκεκινημένοι ἤδη, ὅλοι ὅσοι μέχρι τῆς χθὲς τὸν περιεγέλων καὶ τὸν περιφρόνουν, ἐσκέφθησαν νὰ ὑψώσουν φωνὴν πρὸς ἱκανοποίησιν του· ἀλλ' αἴφνης αὐτὸς ἀνυψώσας τὴν κεφαλήν του, ὡς νὰ συνέλαβε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν μεγάλην τινὰ ἀπόφασιν, εἶπεν:

«Αὐτὴν τὴν τιμὴν τὴν δίδετε πάντοτε· ὅ,τι δὲν ἔγινε τώρα, θὰ γίνῃ ἄλλοτε».

Καί, ὡς νὰ μή του συνέβη τίποτε δυσάρεστον, χωρὶς κακιώματα πλέον, θέσας εἰς τὸ θυλακιόν του τὸ δωρηθὲν νόμισμα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γραμμήν του, συρίζων τὸ συνειθισμένον του φαιδρὸν καὶ χαριτωμένον σύριγμα.

* * *

Μετὰ τινα καιρὸν οἱ ἄνδρες τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ εἰσήρχοντο εἰς Σμολένσκν νικηταὶ καὶ ἐνθουσιώδεις. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Ροκάνας, ὁ ὁποῖος τὴν ἰδίαν τῆς ἀφιξέως των ἡμέραν, περιερχόμενος τὴν πόλιν, παρατηρεῖ ἐντὸς μικροῦ ἐργαστηρίου βαθυπώγωνα κύριον: ἦτο ὁ καταστηματάρχης, ὅστις ἰδὼν τὸν τυμπανιστὴν περίεργως παρατηροῦντα αὐτόν, τὸν ἐπλησίασε καὶ ὑποκλίνων τὸν ἐρωτᾷ γαλλιστί, ἀλλὰ μὲ πολὺ ξενίζουσαν προφοράν:

«Τί θέλει, ὁ μικρὸς κύργιος;»

— Τὴν γενεάδα σου! ἀπαντᾷ ἱππποτικώτατα ὁ Ροκάνας.

— Τὸ γκενεάντα μου! λέγει ὁ ἔμπορος ἔκπληκτος. Ἐσένα φέλεις νὰ περιπαίζῃ ἐμένα;

— Σοῦ λέγω, ὅτι θέλω τὴ γενεάδα σου· ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ Ροκάνας θέσας συγχρόνως τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους του. Μὰ μὴ θαρρῇς πῶς θέλω νὰ σού την κ τ υ π ή σ ω! Ὅρσε λοιπὸν ἕνα ναπολεόνι καὶ δός μου ἀμέσως τὸ πρᾶγμά μου!»

Ὁ δυστυχὴς ἔμπορος διεμαρτύρετο, θέλων νὰ τῷ ἀποδείξῃ τὸ παράλογον τῆς ἀπαιτήσεώς του· ἀλλ' ἐκεῖνος, ὡς ἀφηνιασμένος ἵππος, τυφλὸς ἀπὸ τὸ πάθος του, ἐπέμενε τόσον πολύ, καὶ μεταξὺ τῶν δύο ἤρχισε φιλονεικία τόσον σφοδρά, ὥστε μετ' ὀλίγον αἱ φωναὶ των προσείλκυσαν δύο συστρατιώτας τοῦ τυμπανιστοῦ· ἀλλ' ὡς εἰσῆλθον οὗτοι καὶ ἔμαθον τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδός των, εὗρον τὴν ἰδέαν τοῦ Ροκάνα τόσον ἀστεῖαν, ὥστε ὑποχρέωσαν διὰ τῆς βίας τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον νὰ θυσιάσῃ τὴν γενεάδα του· ὁ εἷς μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς π ο λ υ λ ο γ ᾶ ς καὶ ἐκομένως κουρεὺς τοῦ τάγματος, ἐξήγαγε τὰ ξυράφιά του καὶ ἤρχισε νὰ ξυρίζῃ τὸν δυστυχισμένον πραγματευτήν... χωρὶς σαποῦνι καὶ νερό, — καὶ τοιουτοτρόπως μετ' ὀλίγας στιγμάς, ἀφοῦ τὸν παρῆτησε φρικωδῶς ξεδαρμένον, ἔδωκε τὴν κουρευμένην γενειάδα εἰς τὸν Ροκάναν, ὁ ὁποῖος τὴν ἔλαβε θριαμβευτικῶς.

Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὸ τάγμα του ὁ Ροκάνας ἐπέρραψεν ἐπιμελῶς τὰς μακρὰς τρίχας τῆς γενειάδος ἐπὶ τεμαχίου δέρματος ἐσχισμένου τυμπάνου, καὶ τοιουτοτρόπως τὴν ἐφύλαξεν εἰς τὸ βάθος τοῦ στρατιωτικοῦ του σάκκου.

Ἐπί τινας ἡμέρας πολὺς λόγος ἔγινε περὶ τούτου εἰς τὸ τάγμα, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εἶχον νὰ σκεφθοῦν διὰ σπουδαιότερα πράγματα: διετάχθησαν νὰ προχωρήσουν, καὶ κανεὶς πλέον δὲν ἐσκέπτετο τὸν μικρὸν Ροκάναν, ὅταν ἔφθασαν εἰς Μόσχαν.

(Fr. Soulié) ("Ἕπεται τὸ τέλος)

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Σὰν μ' εὑροῦνε δύο κακά
πάω μὲ τὸ μικρότερο
καὶ ἀφίνω, βιαστικά,
'πίσω τὸ χειρότερο.

Μ' ἂν μ' εὑροῦνε δυὸ καλὰ
— τῶνα μεγαλήτερο —
τὸ μικρὸ δὲν με γελᾶ,
τρέχω 'στὸ καλήτερο.

Ι. Γ ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεγαλοψυχὴ ἐρώτησις τοῦ *Ἀγκαθιοῦ* πρὸς τὴν μητέρα του, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τελευταίου Παιδικοῦ Πνεύματος τοῦ *Τρομάρα*:

— Ποῖος λέτε, μαμμά, νὰ ἔπῃρε αὐτὸ τὸ εὔσημον: ὁ *Τρομάρας* διὰ τὸ ὡραῖόν του Παιδικὸν Πνεῦμα, ἢ ἡ *Ναυτοπούλα* διὰ τὴν ἀπάντησιν ποῦ ἔδωσε εἰς τὴν δασκάλαν της;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

* * *

Παρουσιάζουν εἰς τὸν μικρὸν Μίμην ἕνα ἀραπάκι πέντε ἐτῶν.

Καὶ ὁ Μίμης, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ τὸ παρετήρησε προσεκτικῶς, τὸ ἐρωτᾷ μὲ πολλὴν ποβαρότητα:

— Γιατὶ φορεῖς μαῦρα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγυρευποούλου [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ *Καλὴ Ὀρεξις* μ' ἐρωτᾷ σήμερον πῶς λύονται αἱ Μεταμορφώσεις. Θὰ ἰδῇ ἀπαντήσεις, διότι ὁ Ὀδηγὸς δὲν λέγει τίποτε. Ἀκούσον, ζητεῖται π: χ: τὸ *Ὄρος* νὰ γίνῃ *Πόλις* διὰ 3 μεταμορφώσεων. Ἡ λύσις εἶνε: Ὄρος, πόρος, πόλος, *πόλις*. Κάθε λέξις πρέπει νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὴν προηγουμένην μόνον κατὰ ἓν γράμμα, (προστιθέμενον, ἀφαιρούμενον ἢ μεταβαλλόμενον) ἢ κατὰ τὸν τόνον. Π: χ: ὁ *Παῦλος* δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἀμέσως *αὐλός*, διότι ἡ μία λέξις διαφέρει ἀπὸ τὴν ἄλλην καὶ κατὰ ἓν γράμμα καὶ κατὰ τὸν τόνον. Ἡ μεταμόρφωσις θὰ γίνῃ βαθμηδὸν ὡς ἑξῆς: Παῦλος, πᾶλος, κᾶλλος, ἄλλος, ἀλός, αὐλός. Τὰ διπλᾶ μμ νν λλ κτλ. λογαριάζονται ὡς ἓν γράμμα. Π: χ: ὁ *Πύρρος* δύναται νὰ γίνῃ ἀμέσως *Πάρος* ἢ *Πῶλος*. Ἐννοεῖται ὅτι κάθε λέξις τῆς μεταμορφ. πρέπει νὰ εἶνε σημαντικὴ ἐννοίας, ὀρθογραμμένη κτλ. Τὰ λοιπὰ διδάσκει ἡ πεῖρα.

Ρογῆρε (Α. Κ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ προτείνεις. Ἀλλὰ διατί ἔγραψες τὴν μετάφρασίν σου μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν;

Ταπεινὸν Ἴον, ὁ Ὀδηγὸς λέγει ὅτι τὰ βραδεῖα δὲν ἀνταλλάσσονται· ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰ σου στείλω ἀντὶ τῶν τόμων τοὺς ὁποίους δικαιοῦσαι νὰ λάβῃς, τὸν «Πρᾶνταν». Γράψε μου λοιπὸν ποίους τόμους θέλεις.

Ἀγαρίστη, τὸ πρῶτον ψευδώνυμον ποῦ προτείνεις, μοῦ φαίνεται μακρὺ καὶ ἀκατάλληλον. Τὸ δεύτερον τὸ ἔχει πρὸ πολλοῦ μία φίλη μου· ὥστε σὲ παρακαλῶ νὰ εὕρῃς ἄλλα. Ἂν ὅμως ἔχῃς κανένα λόγον ἰδιαιτέρας προτιμήσεως, γράψε μου μὲ τὸ πρῶτον.

Λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου. ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου. Ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ μου γράψῃ ἡ ἰδία, διὰ νὰ μάθω τὸνομά της καὶ διὰ νὰ την γνωρίσω καλλίτερα.

Λαμπηδὼ Φῶς, [Ε] ἔχεις δίκαιον, ἀποτελοῦμεν «ἔτσι σὰν μίαν ἰδιαιτέραν κοινωνίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους». Καὶ δίοι μᾶς ζηλεύουν καὶ μας καμαρόνουν διὰ τὸν σύνδεσμόν μας τὸν στενὸν, διὰ τὴν ἀγάπην μας, διὰ τὴν ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν ἀρύεται ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Μᾶς ἀδικοῦσες λοιπὸν ποῦ δὲν ἔγραφες τόσον καιρόν, ἀφ' οὗ ἠξεύρῃς νὰ λέγῃς τόσον εὔμορφα πράγματα!

Βασιλεῦ τοῦ Κατέρτου, ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμόν σου· Ἀλλὰ διατί ἔσπευσες νὰ τυπώσῃς ἐπισκεπτήρια πρὸ τῆς ἐγκρίσεώς; Ἂν το εἶχε κανένας ἄλλος φίλος μου; — Ἂς εἶνε· τότε θὰ του ἐχάριζες αὐτὰ τὰ ἐπισκεπτήρια, καὶ σὺ θὰ ἐτύπωνες ἄλλα.

Τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* προτείνει εἰς τὴν *Ναυτοπούλαν* τὸν ἑξῆς Γλωσσολύτην: «Ἀμιλοδιρταβλῆφστηκατρικόπουλο, Ἀμιλοδιρτεβλῆφστη κατρικοπουλάκι μου!» Νὰ ἰδοῦμεν πῶς θὰ τον μάθῃ ἡ γερμανίδα της!

Ἐξόριστος Ἑλληνίς, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω. Σοῦ ἔστειλα ὅσα παρήγγειλες.

«Ἔξοχος ἡ ἰδέα αὐτὴ τῶν Εὐσήμων!— μοῦ γράφει εἰς μίαν ζωηροτάτην ἐπιστολὴν ἡ *Ναυτοπούλα* [Ε] — ἔχει μαγεύσῃ κυριολεκτικῶς ὅλους σου τοὺς συνδρομητὰς καὶ εἰς τὸ Ὠδεῖον ἀκούει κανεὶς τοιούτους διαλόγους: — *Καρδερίνα*, πῶς σου φαίνεται ἡ ἰδέα τῶν Εὐσήμων; — Ἔξοχος, τρέλλα! — Καὶ σύ, *Αἰχμάλωτος Κελιδών*, τί λέγεις; — Ἐγώ; εἶμαι ἐτρελλαμένη, παιδί μου. — Ἀμ ἐγώ; ! ἀναφωνεῖ ἡ *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, καὶ... πάει λέοντας. Ἐγὼ τότε, ὠφελοῦμαι τῆς περιστάσεως διὰ νὰ δώσω δρόμον εἰς τὴν φλυαρίαν μου» (καὶ σὺ λοιπὸν *πᾶς λέοντας*) «καὶ φαντάζεσαι πειὰ τί γίνεται. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι χάρις εἰς τὰ Εὔσημα ἡ Ἀλληλογραφία σου εἶνε πολὺ ζωηροτέρα φέτος· ἀφ' οὗ ἐπαρουσιάσθη πάλιν καὶ τὸ *Κῆμα* τῆς *Σαλαμῖνος*!»

Τσουκνίδα, δέχομαι τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς, καὶ δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν θερμοτάτην σου προθυμίαν. Γράφε μου.

Κατάσκοπε Πατρῶν, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Τὸ ξεσπάθωμα προχωρεῖ ὁλονὲν καὶ ἂν αἱ ἐνέργειαι τῶν φίλων μου ἐξακολουθήσουν μὲ τὴν αὐτὴν ζωηρότητα, πολὺ γρήγορα θὰ ἐπιτύχωμεν τοὺς 2.000 συνδρομητάς.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅσους ἐκ τῶν φίλων μας τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν ἑορτήν του· ἰδιαιτέρως δὲ τὴν *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν* καὶ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον* διὰ τὰς ὡραίας των κάρτας, τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, τὸ *Ἀσημένιο Κῦμα* καὶ τὴν *Ἀφελῆ Καρδίαν*, διὰ τὸ ὡραῖόν των συγχαρητήριον ποίημα.

Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ πάθημα τῆς *Λεμωνιάτισσας Δεκάδας*; [Ε]. Λαμβάνει τὸ 4ον φυλλάδιον, τὸ διαβάζει ὅλον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, καὶ ὕστερα τῆς φαίνεται ὅτι κάτι ἄρησε. Τὸ ξανακυττάξει, καὶ βλέπει ὅτι δὲν ἄφησε τίποτε... Καὶ ὅμως αἰσθάνεται ὅτι κάτι ἄφησε, ὅτι κάτι τῆς ἔλειπε... Τί ἦτο;... Ἦτο, ποῦ εἰς ἐκεῖνο τὸ φύλλον ἐπειδὴ εἴχαμεν μεγάλην συνέχειαν τοῦ α' μυθιστορήματος, δὲν ἐδημοσιεύθη ὁ «Ἀθηναϊκὸς Περίπατος τοῦ κ. Φαιδώνος!— Ἀλλὰ διατί τοῦ ἐξαδέλφου σου, καθὼς μοῦ γράφει, τοῦ ἔδωσες τόσον ὀλίγον χαρτί διὰ τὴν ἐπιστολήν του, καὶ του εἶπες: «Σοῦ φθάνει αὐτὸ γιὰ τὶς κουταμάρες σου»; Ἄλλοτε νὰ του δίδεις περισσότερον... γιὰ τὶς ἐξυπνάδες του.

Πόσον μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκτενὴς ἐπιστολή σου, *Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα* [ΕΕ]! Ἀμὲ οἱ πανσέδες σου οἱ ὡραῖοι, τοὺς ὁποίους ἔσπειρες μὲ τὸ χέρι σου εἰς τὸν κῆπον καὶ τοὺς ἐφύλαξες διὰ νὰ μοῦ τοὺς στείλῃς;... Χαίρω πολὺ ποὺ σου ἤρεσαν τόσον αἱ καινοτομίαι καὶ τὰ μυθιστορήματα τοῦ 1899.

Ποῖος μοῦ γράφει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ νὰ του στείλω τὴν «Νίναν» καὶ τὸν 19ον τόμον μου; Ἀπὸ τὴν βίαν του νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον, ἐλησμόνησε νὰ ὑπογράψῃ. — Ἀμὲ ὁ *Κώστας* ποῦ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον *Βράχος τῆς Νυκτὸς* ποῖος εἶνε; Καὶ αὐτὸς ἐξέχασε νὰ ὑπογράψῃ.

Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, [Ε] τὸ εὔσημον αὐτὸ σοῦ τὸ στέλλει ἡ Μάρθα διὰ τὸ νῆμα τὸ ὁποῖον κατασκεύασες μόνη σου, μὲ τὴν θαυμασίαν ρόκαν ποῦ σου ἐχάρισεν ὁ ἀγαπητός σου θεῖος. Ὡς πρὸς τὸν 20ὸν αἰῶνα, ἄλλοι λέγουν ὅτι ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 1900 καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ 1901. Νομίζω ὅτι οἱ δεύτεροι ἔχουν δίκαιον; διότι ὁ πρῶτος αἰὼν ἤρχισεν ἀπὸ τὸ ἕτος 1, ἄρα ὁ δεύτερος ἀπὸ τὸ 101, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἀθηφάρε Στρουθοκάμηλε, [ΕΕΕ] ἰδοὺ τὸ νέον ψευδώνυμον ποὺ σου ἐξέλεξα. Εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ τὴν χαριτωμένην καὶ ποικιλωτάτην ἐπιστολήν σου, γεμάτην νέα. Ἡ Πίσσα μου χαιρετᾷ τὴν Στακτερήν σου καὶ την εὔχεται νὰ μὴ ξαναπάθῃ τέτοια φοβερὰ πράγματα, οὔτε κόκκαλον ὀρνιθας νὰ καταπιῇ, οὔτε βελόνη νὰ ἔμβῃ 'στὴ μύτη της... Τί κρίμα νὰ μή μου γράψῃς τόσον καιρόν! Τώρα θὰ μου γράψῃς τοὐλάχιστον τακτικά;

Ἀσπασμοὶ πληροφορίαι: ἡ *Βίγλα* πληροφορεῖ τὸ *Ἀγκάθι* ὅτι ταχυκά της εἶνε Ε. Γ. Φ. δέχεται δὲ εὐχαρίστως τὴν ὑπὸ τῆς *Κυματιζούσης θαλάσσης* προταθεῖσαν Ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της.—ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* εὐχαριστεῖ τὸ *Ἀγκάθι*, διὰ τὴν ὡραίαν ζωηραφικὴν ποὺ της ἔστειλε διὰ τὸ Λεύκωμά της·—ὁ «Μικρὸς Σύλλογας Βώλου, πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ἀντιπροσωπεύεται: ἐν Λαρίσσῃ ὑπὸ *Δημ. Ι. Δρόσου* καὶ *Νικ Ἰατροπούλου* ἐν Ἀθήναις ὑπὸ *Ἐλένης Λουκάτου* καὶ *Ἐλένης Λαμπίρη* ἐν Ἀργοστολίῳ ὑπὸ *Ἐλένης Γ. Φωκᾶ* καὶ ἐν Σύρῳ ὑπὸ Α. *Ἀργυροπούλου*—τὸ *Ἥμερο Γατάκι* ἀσπάζεται τὸν *Ὀπτικὸν Τηλέγραφον* καὶ ζητεῖ ταχυκὰ τοῦ *Ζεβάν*—ἡ *θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν*, ἡ *Ναυτοπούλα*, ὁ *Νικόλαος Δεκαβάλλας* καὶ ἄλλοι πολλοὶ συγχαίρουν τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον* διὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰουλίου Βέρν·—ἡ *Θέλπουσα* πληροφορεῖ πάντας ὅτι ἤλαξε ψευδώνυμον·—*Βίων* ὁ *Σμυρναῖος* ἀσπάζεται τὸν *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα*, τὸν ὁποῖον ἔτυχε κάποτε νὰ γνωρίσῃ προσωπικῶς·—ἡ *Ταθγέτη* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα*·—ὁ *Υἱὸς τοῦ Πηλίου* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*·—ὁ *Τρικυμιώδης Μαλέας* ἐπιθυμῶν νὰ καταρτίσῃ ἓν Λεύκωμα Αὐτογράφων, παρακαλεῖ τοὺς φίλους μου, ὅσοι ἐπιθυμοῦν, νὰ τῷ στείλουν ἀπὸ μίαν των σκέψιν, γραμμένην εἰς σελίδα ἴσην τῇ τῶν Μ. Μυστικῶν. —Ἄλλαι τινες πληροφορίαι παραλείπονται ἐλλείψει χώρου

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Χρυσῆν Στέφανον* [αὐτὸ ἐξέλεξα καὶ χωρὶς ἀρχικά. διὰ τὸν φόβον τῶν κυνηγῶν·] *Λερναίαν Ὕδραν* (Π. Χ.) *Ὀχθὸν Λυκόφως* (Γ. Σ. αὐτὸ μοῦ ἤρεσε καλλίτερα.) *Σελήνην Ἰανουαρίου* (Ε. Μ. αὐτὸ σοῦ ἐκλέγω μὲ μίαν μικρὰν μεταβολήν, καθὼς βλέπεις· ἀλλὰ τί παρατηρήσεις ζητεῖς; ἐγὼ εἶμαι καταμαγευμένη μὲ τὴν πρώτην σου ἐπιστολὴν [ΕΕ]· σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας πρώτας, ποὺ ἔλαβα ἕως τώρα.) *Φασσολογέννητον* (Γ. Β. αὐτὸ δὲν ἦτο τὸ καλλίτερον;) *Ὄλπιν τὸν Γρηπέα* (Ν. Π. διὰ τὸν φίλον μας Ι. Κ. ἀναμένω ἄλλα ψευδώνυμα, διότι καὶ τὰ δύο ἀνήκουν εἰς ἄλλους·) *Μαρτολούλουδο* (Π. Π.) *Ἀδελφὸν Τζάμου τοῦ Ἀναχατωμένου* (εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου τὸν πατέρα σου, δι' ὅσα καλὰ λέγει περὶ ἐμοῦ·) *Βροτολοιγὸν Ἄρην* (Κ. Ν αὐτὸ ἐξέλεξα.) *Κιθαρῳδὸν Ἀρίωνα* (Ν. Κ.) *Ναυάρχον* (Γ. Κ.) *Σπαρτιατικὸν Ζωμὸν* (Δ. Κ.) *Πάντα στὸ Πόδι* (Σ. Κ.) *Ναυτόπουλο τῆς Ὕδρας* (Α. Σ. καὶ μ' ἓν [Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην σου ἐπιστολήν.) *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον* (Ε. Π. σοῦ ἐκλέγω αὐτὸ, ἐπειδὴ ἔχομεν πολλὰς *Ἀνεμώνας*.) *Χρυσίζουσαν Κεφαλὴν* (Ε. Κ. βέβαια, ὁλιγώτερα παιγνίδια τώρα, καὶ περισσοτέρας ὠφελίμους μελέτας· νὰ σε ἰδῶ λοιπὸν!) *Βαθυλέα* (Ν. Μ. καὶ διὰ τὴν ἔμμετρον ἐπιστολὴν [Ε]) *Τρομερὸν Γίγαντα* (Δ. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα καὶ ἀναμένω.) *Σουδαρὸν* (Α. Π *Ἀμέριμνον Παῖδα* (Ε. Τ.) *Νεαρὰς Ἀμερικανίδας* (Τ. καὶ Π. μοῦ ἤρεσεν ἡ φράσις σας αἡ πέννα μας καθὼ σίδηρος ἑλκύεται ἀπὸ τὸν μαγνήτην τῆς Ἀλληλογραφίας σου.») καὶ *Στατόνα Δρόσου* (Θ. Κ. ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ ἐπροτιμοῦσες.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: ὁ *Λευκόπτερος Ἄγγελος* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Τρυγονάκι*, *Ἶριδα*, *Δέαν* καὶ *θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*·—ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* μὲ τὴν *Ταπεινὴν Καρδίαν*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*·—ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου* μὲ τὸν *Ζεβάν*, *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Μέδουσαν* καὶ *Σπασμένον Φεγγίτην*·—ἡ *Δευκὴ Καμέλια* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*·—τὸ *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Καρυάτιδα*·—ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὸν *Σοφὸν Πιττακόν*, *Αὐγερινόν*, *Ἶριδα* καὶ *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*·—ὁ *Τρομάρας* μὲ τὸν *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*·—ὁ *Μικρὸς Διάβολος* μὲ τὸν *Αὐγερινόν*, *Κόδρον*, *Ἀεροστάτον*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* καὶ *Φίλανθον*·—ἡ *Μοῦσα* τῆς *Ἀστρονομίας* μὲ τὸν *Ποιητικὸν Νάρκισσον*, *Καρδίαν Μουσικῆς* καὶ *Πέννας Ποιητοῦ*·—ἡ *Ἀνδριάνα Ν. Βλασσοπούλου* μὲ τὸν *Νικόλαον Καρδούνην*, *Ἀρτέμιν Σαπουνάκην*, *Καλλιρρόην Σταῖκου* καὶ *Ἀντιγόνην Π. Ἰατρίδου*·—ἡ *Ἀγνὴ Φιλία* μὲ τὴν *Βελοφόρον Ἄρτεμιν*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Πτερόεσσαν Ἐλπίδα* καὶ

Μυστικὴν Φωνήν· — τὸ *Τέκνον τῆς Δήμητρος* μὲ τὸν *Μῶλον Πατρῶν*, *Γ. Παπαστεφάνου* καὶ *Βασιλικὴν Σταμάτη* — ὁ *Ἀρχιστράτηγος Μελτιάδης* μὲ τὴν *Πρωτόπειρον Μέλισσαν*, *Ζεβάν*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Κορινθιακὴν Σταφίδα* — ὁ *Ναυτόπαις* μὲ τὸν *Λούσιον* καὶ *Κόδρον* — ἡ *Νύμφη τοῦ Βορρᾶ* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον Ψάλλοντα Ρύακα Τρεχαγορευσόπουλον* καὶ *Τιμητικὴν Σπάθην* — ἡ *Βίγλα* μὲ τὸν *Τάκην Πεταλᾶν*, *Κόδρον*, *Κορινθιακὴν Σταφίδα* καὶ *Ἀγκάθι* — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* — ὁ *Συριανὸς Ἡγεμὼν* μὲ τὸ *Κεράσι* καὶ *Φράουλα* — ἡ *Ταϋγέτη* μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν*, *Ροδοφωτισμένην Αὐσιν* καὶ *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* — ὁ *Ναύαρχος Θερβέρας* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Ναυτόπαιδα*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Κάτσε Βρέστο* — ἡ *Χρυσίζουσα Κεφαλὴ* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν* — τὸ *Ἄσπρο Λαγουδάκι* μὲ τὴν *Ἀσπασίαν Ι. Παπαθεοδώρου*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ἰωάννην Μαρκέττη*, *Λάφνην* καὶ *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ὀρέων* μὲ τὸν *Σαρδανάπαλον*, *Σπυρίδωνα Τρακάκην*, *Φρούριον τῆς Κερκύρας* καὶ *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* — τὸ *Δαιμονάκι* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* — ἡ *Κατσαρίδα* μὲ τὸν *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους*, *Σοφὸν Πιττακόν*, *Ἴριδα*, *Σκῆπτρον τοῦ Διός*, καὶ *Γεώργιον Οἰκονομίδην* — ἡ *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* μὲ τὴν *Ἀγαρίστην*, *Ναυτοπούλαν*, *Σοφὸν Πιττακὸν* καὶ *Ἀντιγόνην Ἰατρίδου* — ἡ *Κάρμεν Σύλβα* μὲ τὸν *Ποιητικὸν Νάρκισσον*, *Ἱππότην τῆς Ἐλεεινῆς Μορφῆς*, *Ἀειθαλὲς Ρόδον*, *Μυλόρδον* καὶ *Ὀρφέα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Πίκ-Νίκ* (πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ κάρτα μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου, καθὼς εἶνε τυπωμένον λοιπὸν) *Θεοφανώ*, *Ὀρφέα Γ. Βεϊνόγλου*, *Φύλλον Τριανταφύλλου* (τώρα περιμένω τὴν δευτέραν σου ἐπιστολήν, διὰ νὰ ἰδῶ τί συνειθίζουν καὶ τί κάμνουν οἱ Μαῦροι· καλὲ σὺ ἔγραψες σωστὸν μυθιστόρημα!) *Νεράϊδαν τῆς Λίμνης* (μοῦ ὑπερήρεσεν ἡ ἐπιστολή σου· ἀλλ' ὁ τίτλος κάρα πολὺ δυσβάστακτος δι' ἐμέ...) *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* (βεβαίως τιμῶμεν ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον στέλλομεν μίαν καλογραμμένην ἐπιστολήν· καὶ αἱ ἰδικαί σου εἶνε πάντοτε τοιαῦται· ἐγὼ εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ τὴν ἐξαδέλφην σου·) *Μέλλοντα Ἥρωα* (μὲ μεγάλην μου χαρὰν εἶδα ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά· διὰ νὰ μεγαλώσῃ τὸ φυλλάδιον εἰς μόνος τρόπος ὑπάρχει: τὸ ξεσπάθωμα. Ἔμπρὸς λοιπὸν!) *Βερνάρδον Λιθιερᾶτον* (ἐκτίζω ὅτι ἔλαβες ἤδη τὰ φύλλα καὶ ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις σου· χαίρω πολὺ πού σ' ἐνθουσίασε τόσον ὁ «Πρόας».) *Σταῦρον Ἰωσηφίδην* (ἔστειλα) *Κάρμεν Σύλβα* ([Ε] τὰ εἶπα ὅλ'· αὐτὰ εἰς τὴν Γιαγιάν, ἡ ὁποία σοῦ στέλλει χίλιες εὐχές!) *Ροδοστεφανωμένην Αὐγήν* (ὄχι δά· τὸ εἶχα στείλει τὸ πρὸς τὴν *Ἑλληνοπούλαν* τετράδιόν σου·) *Φιλόμουσον Παῖδα* (βλέπω μεγάλας προόδους εἰς τὸ γράψιμόν σου· τώρα συντάσσεις πολὺ καλά· μόνον ἔχεις μερικὰς ἐλλείψεις εἰς τὴν ὀρθογραφίαν· ὁ σάκις ἀμφιβάλλῃς διὰ μίαν λέξιν, νάνοίγῃς τὸ Λεξικὸν καὶ ἐγὼ ποῦ εἶμαι μεγάλη, αὐτὸ κάμνω·) *Φιλοθάνατον* (δὲν δημοσιεύω πλέον προτάσεις κανενός, ἂν δὲν ἀποδώσῃ πρῶτα ὅλας ὅσας δρείλει·) *Μ. Παρασκάκην*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν* (θὰ συμπεριληφθῇς εἰς τὸν Διαγωνισμόν, διότι εἶχε ληφθῇ ἐγκαίρως ἡ ἀπάντησίς σου· ὁ Καπνιστὴς καπνίζει ἀπὸ τὸ μέρος τῆς φωτιᾶς... ἐπίτηδες διὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθῇ εὔκολα·) *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην* (ἔχεις δίκαιον· τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 58 ἐλλιποσύμφωνον ἐστάλη ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐκ παραδρομῆς ἀπεδόθη εἰς τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*· δι' αὐτὸ εἶπα νὰ μὴν πέρνετε ψευδώνυμα ποῦ νὰ ὁμοιάζουν μὲ ἄλλα, διότι κ' ἐγὼ ἡ ἴδια τὰ συγχύζω·) *Γεώργιον Ν. Σκούραν* (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Νεαρὰν Φιλόσοφον* (σύ, ἡ φιλόσοφος νὰπελπίζεσαι τόσον; μὰ διαφεύδεις τὸ ψευδώνυμόν σου, φιλτάτη μου!) θάρρος λοιπόν, ὑπομονή, ἐγκαρτέρησις, καὶ ὅλα περνοῦν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!) *Θάλλουσαν Μυρσίνην*, *Ταχυδρόμον Περιστεράν* (μὰ πάρα πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς· γιατὶ ἔτσι;) *Ἀλέξανδρον Κ. Νεγρεπόντιν* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸν ζῆλον καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς πάντοτε·) *Ἑλένην Π. Μ.*, *Κατσαρίδαν*, *Πάτροκλον Μ. Παπαδόπουλον*, *Δοξίαν* ([Ε] διὰ τὴν ἔμμετρον λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος) *Ζηλωτὴν τῆς Διαπλάσεως* (δὲν ἀμφιβάλλα περὶ τῆς ἀγάπης σου, καὶ τῶν ἐνεργειῶν σου· δυστυχῶς δὲν γνωρίζω τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Ἕωου Ἀστέρος»· μία ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν τῷ ἔγραψα πέρυσι, μοῦ ἐπεστράφη ἐλλείψει ἐπαρκοῦς διευθύνσεως.) *Ἐκιντζῆν*, *Ἄσπρο Λαγουδάκι* (περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου) *Στρατηγὸν Ρίαδὲ-Κοντεντζὶ* (ἔστειλα) *Βασιλέα τῶν Ὀρέων Βίωνα τὸν Σμυρναῖον*, (ἐγὼ ἐν τούτοις σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου, ἀδιάφορον ἂν δὲν ἐπέτυχες ἀκόμη·) *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* (μὰ ποῦ νὰ εὕρω τόσον τόπον; κάμε τὸ συνταμώτερον·) *Δαιμονάκι*, *Ἄνναν Ν. Καλλινίκου* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου·) *Διαβολάκι* (ἐδημοσιεύθησαν πρὸ πολλοῦ, καθὼς θὰ εἶδες βέβαια· εἰς τὸ ἑξῆς ὅμως πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, διότι δημοσιεύονται μὲ τὴν σειρὰν καὶ κατὰ τὸν χῶρον ποῦ ἔχω· ἄρα εἰμπορεῖ νὰ ἀργήσουν.) *Ταϋγέτην* (χαίρω πολὺ ποῦ μανθάνω τόσα καλὰ διὰ τὴν *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν*) *Ναύαρχον Θερβέραν*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Ἔνδοξον Σαλαμῖνα*, *Τρικέφαλον Ἴδραν*, *Μαρίκαν Α. Σαλιάρη* (ἔχει ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονήν, καὶ θὰ μάθῃς ὅλα τὰ τοῦ Διαγωνισμοῦ·) *Ἀναστασίαν Γ. Καρυοφύλλη*, *Ἄθων* ([Ε] διὰ τὴν εὐανάγνωστον γραφήν· ἀναμένω περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς.) *Μονογενῆ* (μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν· σοῦ ἔστειλα Χάρτ. τ. Λύσεων·) *Ὀρμητικὸν Χείμαρρον*. (ἐλήφθησαν) *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Πάρολον Πέτραν* (ἄλλαξα διεύθυνσιν· αὐτὰ εἶνε τὰ μυστήρια τῆς Ταχυδρομικῆς σας ὑπηρεσίας!) *Κόδρον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην σου ἔκθεσιν) *Μιράνταν*, *Μικρὸν Κατεργάρην* (ὁ ὁποῖος τῆς Ἀποκηρὲς θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μου... μασκαρᾶς!) *Υἱὸν τοῦ Ἠλίου* (ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς τὸ βιολί· ἀλλὰ τί διαφορὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Μῶδ Μακκάρθυ! τόση, ὅση μοῦ ἔγραφε, λέγει, ἡ *Τελευταία Χελιδὼν* διὰ τὸν ἀδελφόν της·) *Θερινὴν Βροχήν*, *Χιονοσκεπῆ Ταϋγετον* (βεβαίως ἔστειλα ἀπόδειξιν πληρωμῆς.) *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Λιθιερῶδον Ἀπόλλωνα*, *Θεοφανώ*, *Γλαῦκον*, *Ἄνθος τοῦ Παρνασσοῦ* (εἰς τὸν χάρτην τῶν Λύσεων ὑπάρχει τόπος καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν.) *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Ταμερλάνον*, *Ἄγρυπνον Δράκοντα* (10λεπτον καὶ ὄχι 5λεπτον γραμματόσημον πρέπει νὰ στέλλῃς διὰ κάθε τετράδιον Μ Μυστικῶν.) *Πατραϊκὸν Κόλπον* (πάντοτε σοῦ ἀπαντῶ· καὶ αἱ προτάσεις σου ἐδημοσιεύθησαν·) *Ἰόνιον Πέλαγος* ([Ε] διὰ τὸ τελευταῖον σου τετράδιον Μ. Μυστικῶν.) *Ναυσικᾶν* (αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει· τὸ ἄθροον Βραβεῖον ἠμπορεῖ νὰ τὸ λάβουν πολλοὶ μαζί.) *Ὡρίωνα* (αἱ ἔμμετροι μεταφράσεις θὰποκλεισθοῦν ἀπὸ τὸν διαγωνισμόν·) *Ἄρατον* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά, ὕστερ' ἀπὸ τόσο δεινὴν ἀσθένειαν·) *Κῦμα τῆς Πρεγκήπου* ([Ε] πολὺ μοῦ ἤρεσεν ὁ ἐναρκτήριος λόγος) *Κυνηγὸν τῆς Σταρήθρας* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους.) *Τρεχαγουρεύσπουλον* (δυστυχῶς οὐδὲν τοιοῦτον βιβλίον γνωρίζω·) *Ποντικόν*, *Νικητὴν τῆς Ἀουστερλίτσης*, *Μικρὰν Ἰάτρισσαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 *Φεβρουαρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Μαρτίου

Ὁ γράφων τὰς λύσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσιν τὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδας, ἂν ἔχωσι· περιέχει 20 φύλλα, καὶ τιμᾶται φρ. 1.

---

67. Λεξίγριφος.

Πάρε τοῦ Ἰακὼβ ἕναν υἱὸ
Καὶ μιὰ θεὰν ἀρχαία,
(ὄχι ὅμως τὴ Ρέα·)
Θὰ σχηματίσῃς τότε μὲ τὰ δυὸ
Μιὰ πόλι (κι' ὄχι ἕνα χωριό.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάλστας [Ε]

68. Στοιχειόγριφος.

Βγάλε *πῖ*, καὶ βάλε *φῖ*,
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμή,
Τὰ νερὰ χωρὶς νἀφήσω,
Δυνατὰ νὰ σε φωτίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραγικοῦ Αἰσχύλου

69. Αἴνιγμα.

Σοφὸς μεγάλος τὸ ἀρσενικόν μου,
Ἐστὴν Ἰουδαία τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ Δεκαβάλλα

70—72. Λογοπαίγνια.

1.—Ποῖος ἕλλην ποιητὴς ἦτο ζῶον τετράποδον;
2.—Ποῖον ἄνθος διατάσσει τὸν Κινέζον Ἀῆ νὰ κατασκευάσῃ ἕνα α;

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Δικίου Μυδε

3.—Ποῖον ὄρος εἶνε, καθὼς λέγει, τὸ ς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐγερινοῦ

73. Ἀπορία.

Ἕνας ἄνθρωπος ἐφόνευσε μόνος του ἀκριβῶς τὸ ἓν τέταρτον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ποῖος ἦτο καὶ πῶς τὸ κατώρθωσε;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ταχυδρόμου Περιστερᾶς [Ε]

74. Ἀπροσδόκητον.

Τί εἴχαμεν χθές;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

75. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα ἱεροῦ συγγραφέως, τὰ δὲ τρίτα ἀντιστρόφως λαμβανόμενα, τόνομα ἀρχαίου μουσικοῦ.

1. Νῆσος. 2. Δημητριακόν. 3. Σημεῖον Στίξεως. 4. Ποτόν. 5. Στοιχεῖον. 6. Ζῴφυτον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τελευταίας Χελιδόνος [Ε]

76. Φωνηεντόλιπον.

★★ νς-λκτσ μ-κγ-νελκτα-τν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βράχου τῆς Ντραμπάτσας

77. Γρῖφος ἐν Μετυφράσει.

Ποντίκι, αὐτιά, ς, κόποι, ρωδιά, ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μολυβένιου Στρατιώτου [ΕΕ]

78. Γρῖφος.

Φίλιππε

ἄν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κινέζου Ἀῆ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 28 Νοεμβρίου 1898

---

742. Ἱσπανία (εἰς, Πᾶν, ἴα). **743.** Δίκτη, δίκτυ.—**744.** Κέρας, κρέας.—**745.** Ἥλιος, Ἡλεία, Ἡλίας.

	ΑΥΤΟΣ	ΣΤΟΜΑ	ΑΕΤΟΣ
	Υ	Ο Θ	Μ Ο
746.	Ρ	Ι Η	Υ Α
	Ι	Α Ν	Ε Ω
	ΑΡΕΤΗ	ΑΣΤΗΡ	Ν

747.	Β	Α	Π
	Α	Μ	Α
	Α	Ε	Α
	Α Ε Ρ Ν Η		
		Ι	
		Κ	
		Ο	
		Σ	

748. Ἡτοῦ ὀκτὼ ἐτῶν. **749—753.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Ρ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Ἡ Σήρ, Δωρίς, ραρίς, Κῦρος, ἀρά.—**754.** προκοπὴ νικᾷ τὴν πτωχείαν.—**755.** Μὴ ἐπιθύμει ἀλλότρια.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.